

στικό περιβάλλον θέ να είναι γιοματό από άθλους κρινούς και από παρθενικά τριανταφυλλά.

16

«Ίδού εἰς καλὸς ὁ ἀδελφιδότης μου καὶ γε ὁρατός πρὸς κλίνην ἡμῶν σὺνταξίς.»

Ἄσμα Ἀσμάτων 1, 15

✱

Πόσο εἶσαι ὁρατός! μὲ ποιὸ οὐράνιο ἀνέκ-
φραστο φῶς λαμποκοποῦν τὰ μάτια σου· τὰ ἰδι-
κά μου σφαιλοῦνται στὴν ἀνεμοζάλη τοῦ κό-
σμου τούτου καὶ ἀναγαλλιάζουν.

✱

Ἄ! πόσον ἅγια εἶναι τὰ χεῖλη σου ἔτοιμα
νὰ λένε τὴν Ἀλήθεια, ποῦ ἀπ' τὴν καρδιά νὰ
ἀναβρῶση πρέπει. Εἶναι ἄγνὸ τὸ σῶμά σου σὰν
τὸ χιόνι, ποῦ ὁλόλευκο πέφτει.

✱

Θά πέσουμε ἐπάνω στὰ ἄνθη, παιδιὰ τοῦ
αἰώνιου Ἀπρίλη, ποῦ τὰ θρέφει ὁ Ζέφυρος μὲ
τὴν ὁμορφὴ μισχοβολιὰ ποῦ φέρνει τὴ ζωή.

✱

Σὰν ὕλη τὴ ζωὴ μας θέ νάχουμε τὴν ἀθωό-
τητα γιὰ φύλλα στὸ δλάνθιστο κρεβάτι, καὶ
δὲν θέ ν'ἀκούμε ποτὲ τὸ σφύριγμα τοῦ φειδίου.

17

«Δεῦρο ἀπὸ Λιβάνου ἐλεύσῃ κλπ.»

Ἄσμα Ἀσμάτων 4, 8.

Ἦταν ἡ ὥρα, ποῦ ὁ αἰθέρας εἶναι ὁλόγιο-
μος ἀπὸ ἄστρα καὶ τὸν πρῶτον ὕπνο μου ἐχαί-
ροντο οἱ λογισμοί μου, σὰν ἄκουσα μιὰ φωνή,
ποῦ μὲ ἁρμονία λύρας ἔλεγε: Ἔλα γυναῖκα,
ἐλα ἀπὸ τὸν Λιβάνο.

✱

Καὶ ἄκουσα ποῦ ὅλος ὁ οὐρανὸς ξανάλεγε:

Ἔλα, μὲ ἁρμονία, ποῦ οἱ στίχοι μου δὲν μπο-
ροῦν νὰ γράφουν, καὶ οἱ δρόμοι ἐγέμιζαν ἀπὸ
αἰθέρια λάμψη μεγάλη, καὶ εὐωδιὰ λιθανισδ.

✱

Ἐάννου ἐφάνηκε ἓνας μόνος ἄγγελος. Τεν-
τώνω τὰ χεῖρα μου ψηλά, τὰ ἀποσύρω, καὶ ἡ
ἡ ἀγάπη τῆς θεϊκῆς καλλονῆς τὰ ἐγγίζει.

✱

Ἄ! γιατί ἔφυγε καὶ γιατί αὐτὲς αἱ ταπει-
νέαισθήσεις, ἀντὶ νὰ μένουν στὸν οὐρανό, στέ-
κουν ἐδῶ ἄστατες ἀνάμεσα στὴν κακία καὶ στὴν
ἀρετή;

18

Τὸ ἴδιο θέμα

Σὰ συναγωνίζονται μὲ ἄλλους ψεύτικους
τραγουδιστάδες καὶ μαζεύουν ἀνθοὺς ἀπ' τὴν
Ἄσκραν, ἐγὼ ἐμπνέομαι ἀπὸ τὴν αἰθέρια λύ-
ρα, ἐμπνέομαι ἀνάμεσα στοὺς ψηλοὺς τοῦ Λι-
βάνου κέδρους.

✱

Ἐκεῖνα τὰ τραγούδια, ποῦ ὁ Δάντης ἀναγαλ-
λιάζετο γιὰ νὰ λέῃ καὶ ξανάλεῃ, ἀν ἔμια
ἐγὼ γράφω μὲ τὸ ὥρατο ἐκείνο ὕφος, θέ νὰ φθά-
σουνε στὸν Πλάστη τοῦ Αἰθέρα μυρωμένα σὰν
τὸ καπνό, ποῦ βγαίνει ἀπ' τὸ λιδάνι.

✱

Θά λένε ὅλα τὰ τραγούδια γιὰ ἀγγέλους, θά
ἀποφύγω τοὺς διεφθαρμένους ἀνθρώπους, ποῦ
τοὺς εὐχαριστεῖ μονάχα ἡ ἁρμονία.

✱

Καὶ ἔτσι ὁ φτωχὸς στοχασμός μου, ποῦ συ-
χνὰ ὑψώνεται θερμὰ στὸν οὐρανό, νὰ μὴ εἶναι
ποτὲ ἄστατος μὲς τὴν κακία καὶ μὲς τὴν ἀ-
ρετή.

Μετάφρασις ΣΠ. ΔΕ-ΒΙΑΖΗ

== ANTIΔΟΛΟΙ ==

ΜΙΑ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

Ο Σαίξπηρ ἐπροφήτευσε τὴν ἀπελευθέρωσιν
τῆς Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ τῶν Ἀγγλων. Εἰς τὸν
«Ἑρρίκον τὸν Δ'» τοῦ (Ἠρᾶς πρῶτη, Σκηνὴ
πρῶτη) λέγει τὰ ἑξῆς:

«Θά ὁδηγήσωμεν εἰς τὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ
ἰσχυρὰν ἀγγλικὸν στρατόν. Οἱ βραχίονες τῶν
Ἀγγλων ἐπλάσθησαν διὰ νὰ ἐκδιώξουν τοὺς
ἀπίστους ἐκ τῆς Ἀγίας γῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας
ἐδάδισαν πρὸ εἴκοσι αἰώνων οἱ εὐλογημένοι
πόδες, οἱ ὁποῖοι διὰ τὴν σωτηρίαν μας ἐκαρφώ-
θησαν ἐπὶ τοῦ πικροῦ σταυροῦ.»

Ο ΚΛΕΜΑΝΣΩ

Ο Γάλλος Πρωθυπουργὸς διακρίνεται διὰ τὰς
πνευματικὰς ἀπαντήσεις. Κατὰ τὴν τελευταίαν
ἐκλογὴν τοῦ Προέδρου τῆς Γαλλ. Δημοκρατίας

ὁ Κλεμανσὼ ἐπολεμοῦσε τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ
Προέδρου τῆς Γερουσίας Ντυμπόστ.

—Μὰ γιατί μὲ πολεμάτε ἐστί; ἠρώτησε κά-
ποτε ὁ Ντυμπόστ, τὸ κάτω τῆς γραφῆς δὲν εἶμαι
ἡλιθιώτερος ἀπὸ ἕνα ἄλλον.

—Ποιὸς εἶνε ὁ ἄλλος; τὸν ἠρώτησε δηκτικῶς
ὁ Κλεμανσὼ.

Ἡ χαρακτηριστικὴ μορφή τοῦ Γάλλου
Πρωθυπουργοῦ ἐνέθαλε πολλοὺς ζωγράφους καὶ
γλύπτας εἰς τὸν πειρασμόν νὰ τὴν ἀποδώσουν.
Ὁ μέγας Ροντὲν ἐφιλοτέχνησε μίαν ἐπιδημητικὴν
προτομὴν πραγματικῶς μνημειώδη.

Μεταξὺ τῶν θαυμασίων τοιχογραφιῶν τοῦ
Πανθέου ὑπάρχει καὶ μία, ἡ ὁποία εἶνε ἔργον τοῦ
μεγάλου ζωγράφου Ἰωσήφ Μπλάν, ποῦ παρου-
σιάζει τὸ ἑξῆς παράδοξον. Ὅταν τὸν παρατηρήσῃ
κανεὶς προσεκτικῶς ἀναγνωρίζει, ἐν μέσῳ τῶν

ἐπισκόπων καὶ τῶν Μεροβιγγίων πολεμιστῶν, τὸν Κλεμάντ, αὐτὸν αὐτότατον, μὲ μίαν σπάθα εἰς τὸ χέρι καὶ μὲ τὸ μέτωπον περιβαλλόμενον ἀπὸ φωτιστέφανον!...

✱

Η ΝΕΑ ΤΕΧΝΗ

Φαίνεται ὅτι τὰ γεγονότα τῆς Ρωσσίας θὰ ἔχουν τὸν ἀντίκτυπὸν των καὶ εἰς τὴν Τέχνην. Πλείστοι Ρῶσοι, διαφεύγοντες τὴν μπολσεβικικὴν τυραννίαν, κατέφυγον εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, ἣ ὅπου οὐδέποτε εἶδε τοιαύτην ἐπιδρομὴν ξένων. Μεταξὺ αὐτῶν περιλαμβάνονται καὶ λεγεῶνες βιολιστῶν, πιανιστῶν, τραγουδιστῶν καὶ χορευτῶν οἵτινες διασκεδάζουν ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸ Ἰαπωνικὸν κοινὸν μὲ τὰ προϊόντα τῆς σλαβικῆς μουσικῆς. Τὸ «Ματέν» προβλέπει ὅτι ἡ ἐπαφὴ αὐτῇ τῶν Ρώσων καλλιτεχνῶν μὲ τοὺς τόσον εὐκισθίτους πρὸς κάθε ἐπίδρασιν Ἰάπωνας δὲν θὰ μείνῃ ἄνευ συνεπειῶν διὰ τὴν Τέχνην. Ποιὸς ξεύρει τί ἐκπλήξεις νὰ ἐπιφυλάσῃ ἡ νέα αὕτῃ μετανάστευσις.

✱

ΕΝ ΤΟΠΕΙΟΝ ΤΟΥ ΒΑΤΤΟ

Ὁ γνωστὸς Γάλλος ζωγράφος Φοράν ἔκαμε κατ' αὐτὰς ἓνα περίπατον εἰς Σκραντόν. Ὁ «μαίτρ» ἐνῷ ἐδάδιζε ἡσυχῶς ἄνα τὰς ὄχθας τοῦ Σηκουάνα, θαμάζων τὰς λιγυρὰς γραμμάς του καὶ τὰς ἀπαλὰς κυμάνσεις του, ἀνεγνώρισε μέχρι τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν των τὰ πρῶτα σχέδια τῆς «Ἀποβάσεως εἰς Κύθηρα». Ἀναμφιβόλως, ἐκεῖ ὁ μέγας ζωγράφος Βαττώ ἐκάθησε καὶ εἰργάσθη ἐκείνην ἦτο ἡ τοποθεσία ποῦ τὸν ἐγέννησε, κατόπιν δὲ τῆς προσέθεσε βουνά ὡς φόντα.

Τὸ πρᾶγμα εἶνε λογικώτατον. Ὁ Βαττώ εἶχε φίλους εἰς Νοζάν σὺρ Μάρν. Εἶχε διατρίψει ἐπὶ τινα χρόνον πλησίον αὐτῶν. Τῷ 1717 ἐγένετο ὀριστικῶς δεκτὸς εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ἐπὶ τῇ ὑποβολῇ τοῦ σκίτσου τῆς «Ἀποβάσεως εἰς Κύθηρα». Τῷ 1710, ὁ Βαττώ ἀσθενῆς, ἐταξείδευσε εἰς Λονδίνον διὰ νὰ συμβουλευθῇ ἐκεῖ κορυφαίους τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης. Καὶ ὕστερον ἐπέστρεψε ν' ἀποθάνῃ εἰς Νοζάν σὺρ Μάρ εἰς τὴν ἐξοχικὴν κατοικίαν τοῦ ἐπιστάτου Λεφέμπρ.

✱

ΑΝΘΡΩΠΟΣ-ΜΙΚΡΟΒΙΟΝ

Πολὺς λόγος γίνεται εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας διὰ νέον ἀνέκδοτον ἔργον τοῦ διασήμευ συγγραφέως Μάρκ Τουζίν ὑπὸ τὸ τίτλον «Τρεῖς χιλιάδες ἔτη διελθόντα μεταξὺ τῶν μικροβίων» μεταφρασθὲν ὑπὸ τοῦ Μάρκ Τουαίν ἐκ τῆς «γλωττῆς τῶν μικροβίων». Λέγεται ὅτι ὁ περιφημὸς οὗτος εὐθυμογράφος ἔγραψε τὸ βιβλίον ἐν ἔτει 1905.

Εἶνε ἡ αὐτοβιογραφία ἐνὸς ἀνθρώπου, ὅστις μετεμορφώθη ὑπὸ τινος σοφοῦ εἰς μικρόβιον τῆς

χολέρας. Τὸ μικρόβιον ἐξέλεξε κατοικίαν εἰς τὸ σῶμα ἐνὸς ἀκαθάρτου καὶ ἀποκρουστικοῦ καμινάπτου καλουμένου Βλιτζόσκη.

Ὁ Μάρκ Τουαίν εἰς τὸ ἔργον του τοῦτο ἀσυναισθήτως μιμεῖται τὸν Γιούλιβερ καὶ Πανταγρουέλ καὶ αἱ ἀναμνήσεις τούτων ἀναφαίνονται ἐκάστοτε εἰς τὸν τρόπον τοῦ βίου καὶ τοῦ σκέπτεσθαι τοῦ ἥρωός του, ὡς μικροβίου.

✱

ΤΟ ΚΡΑΣΙ ΤΟΥ ΠΟΥΛΛΥ

Ἡ σκηνὴ εἰς τὸ χαράκωμα κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς ἐπιθέσεως. Δύο Παρισίνοι διασκεδάζουν.

«Δὲν πίνουμε κ' ἓνα κρασί; Τί λές; Ἔχεις στὸ παγοῦρι σου; Δόσέ μου το».

Τὸ παίρνει ὁ Πικρισινός, τὸ σηκώνει διὰ νὰ πιῇ. Πᾶρ, μία σφαῖρα τρυπᾷ τὸ παγοῦρι. Ἐνστικτῶς κατεβάζει τὸ χέρι του διὰ νὰ τὸ προφυλάξῃ ἀπὸ τὰς σφαῖρας ποῦ ἐπιπτουν γύρω στὸ χαράκωμα.

«Μωρὲ τί κάνεις, τοῦ φωνάζει ὁ φίλος του. Βούλωσε μὲ τὸ δάχτυλό σου τὴν τρύπα. Δὲν βλέπεις τὸ κρασί ποῦ χύνεται»;

✱

ΤΑ ΣΧΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΝΕΦΩΝ

Οἱ ζωγράφοι καὶ οἱ ποιηταὶ πολλάκις μᾶς παρουσίασαν τὰ νέφη εἰς διάφορα καὶ παράδοξα χρώματα καὶ σχήματα. Οἱ πρῶτοι ὅταν εἶνε ἱκρεσιολιστῆς καὶ οἱ δεῦτεροι φουτουριστῆς μᾶς τὰ παριστάνουν ὡς ζῶα, ὡς βουνά, ὡς δένδρα καὶ ὅτι ἄλλο ἢ ἐξηγμένη φαντασία των δημιουργεῖ ἢ μᾶλλον παραδίδει. Καὶ ὅμως ἡ ἐπιστήμη παραδέχεται ὅτι ὄντως τὰ νέφη σχηματίζονται ἢ καὶ κατοπτρίζουν πολλάκις ὀριζήματα γῆινα ἀντικείμενα. Κάποιος ἐν τούτοις λόγιος ἀπωλέσας τὸ δελτίον τοῦ ἄρτου, ἠρέσκετο νὰ βλέπῃ εἰς τὰ νέφη σχήματα Βιεννέζικης φραντζόλας καὶ ἐχόρταινεν ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν διὰ τὴν ἀνακάλυψιν.

✱

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ὁ φεμινισμὸς κατακτᾷ ὁσημέραι τὸν κόσμον. Ἀπὸ εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἀπέκτησαν αἱ γυναῖκες πολιτικὰ δικαιώματα κατόπιν εἰς τὴν Ἀγγλίαν ταῖς ἐχορηγήθη ἐν ἀρχῇ δικαίωμα ψήφου. Ἦδη θὰ δύνανται νὰ ἐκλέγωνται βουλευτίνας. Καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν προητοιμάσθη ἐπικρῶς τὸ ἔδαφος διὰ τὴν εἴσοδον των εἰς τὴν πολιτικὴν. Αἱ Ἑλληνίδες δὲν εἶνε ὥριμοι ἀκόμη διὰ νὰ συμμετάσχουν εἰς τοὺς ἀγῶνας τοὺς πολιτικούς. Τὸ πρῶτον ἐν τούτοις βῆμα ἢ εἰσοδὸς τῆς εἰς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν ἐγένετο, εἶνε δὲ προάγγελος εὐρυτέρως ἀναμείξεως καὶ δράσεως τῆς εἰς τὰ τῆς Πολιτείας.

✱

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

Ἀπὸ πεζὸν ποίημα τοῦ κ. Μαζιώτη δημο-

θευθὲν εἰς Καῖρινδὸν περιοδικὸν, ἀποσπῶμεν περιδέραιον μαργαριτῶν πρώτης μαλλικρῆς ποιότητος.

«Πῶς ἀγαπῶ τὰ χεῖλη σου μετ' τὸ χρῶμα τῆς χυμώδικης υγιᾶς καὶ τῆς χροσκοπίας φανταζοντας μέσ το αὐγουλάτο σου πρόσωπο, μετ' ἄριφτην τὸ χρῶμα τὸ μελιγρό, σὰ δακτυλίδι νικητήριον ἀπὸ μιᾶς θεῖνῃ εὐνοίας!»

Τὸ θαυμαστικὸν εἶνε τοῦ συγγραφέα. Ἐπεται συνέχεια, ἣν φειδόμενοι τοῦ χώρου καὶ τῶν ἀναγνωστῶν μας παραλείπομεν εἰς τὸ ἔλεος τῶν ἀναγνωστῶν τῆς Καῖρινθης συναδέλφου.

✱

«Ὁ ὅσιος Ἀδράμιος μεταῦθ' ἄλλων ἐπχ.έ-φερην εἰς τὸν Χριστιανισμὸν καὶ μίαν ἀνεψιάν του ἀποκέφαλίσθεισαν.

(Ἀθῆναι)

«... ὁποῖας Κοπατῆδας ζῦθου εἶχεν ἐκ-κενώσει εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον τῆς κοιλίας του...».

(Γκρέκο).

Ἡ ἐπάρατος νόσος γρίππη, ἣ ὁποία ἐνέ-σκηψεν ὡς μὴ ὤφειλεν ἀπροσδοκῆτως ἐνταῦθα ἀπὸ τινος, ἐξακολουθεῖ...

(«Τὸ Κράτος»).

ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΑ

Ἡ κυρία. Αὐτὸς ὁ γαλατᾶς μας τὸ πα-ράκαμε. Τὸ γάλα του εἶνε ὅλο νερό. Σωστὸ θηρίο...

Ὁ κύριος. Βέβαια, Νέρων.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ γυρισμένου ἐπ' ἀνωφορίου.

— Τί ὦραϊον. Θὰ εἶνε παρισινόν...

— Εἶνε περυσινόν.

✱

Διάλογος.

— Δόξα σοι ὁ Θεὸς ποῦ ἔπαυσε ὁ πόλεμος.

— Γιατί;

— Διότι ἐάν ἄλλοτε τὰ μέτωπα ἐσκέπτοντο διὰ τοὺς ἀνθρώπους, τέσσερα χρόνια τώρα οἱ ἄνθρωποι ἐσκέπτοντο διὰ τὰ μέτωπα.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΜΗΝΟΣ

29 Ὀκτωβρίου 1918.—Εἰρήνη πᾶσι! — Ἡ «Πρώτη Ἀνάστασις» τοῦ Γένους.— Εἰς τὴν Ἐπτάλοφον.— Ὁ «Ἀβέρωφ» καὶ ὁ ναὸς τῆς Ἀγίας Σοφίας.— Θρόνοι χηρεύοντες.— Ἡ ἐπιδημία τοῦ φόβου.— Εὐκαλυπτόλη, μινδόλη, θυμόλη.— Ὁ ἔμπορος τῶν πανικῶν.— Ἡ ἀχνη τοῦ ὑδαργύρου.— Δραματικὰ φντωρία.

ΣΤΟΡΙΚΗ ἡμέρα ἡ 29 Ὀκτωβρίου 1918. Ἐπαυσαν εἰς τὰς 11 τὸ πρωὶ αἱ ἐχθροπραξίαι εἰς ὅλα τὰ πολεμικὰ μέτωπα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐπὶ 1559 ἡμέ-ρας ἐμαίνετο τὸ πῦρ τοῦ ὀλέθρου. Τὴν 29 Ὀκτωβρίου ἡ περισσερὰ ἦνοιξε τὰς πτέρυγας, φέρουσα ἐπὶ τοῦ ράμ-φους τὸν περιπόθητον κλάδον τῆς εἰρήνης. Ὁ κόσμος ἐτώθη ἀπὸ τὸν πύ-ρινον κατκλυσμον. Ἐπάνω ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῶν πόλεων καὶ τοὺς τάφους

ρόντων τῶν ἰσχυρῶν Κρατῶν». Ἰδοὺ ὁ καρπὸς τοῦ πολέμου. «Θὰ δημιουργηθῇ νέα ἀνθρωπότης ἐλευθέρη καὶ εὐδαίμων», φθέγγονται οἱ «Τάξις». Καὶ μία ἐξασφάλισις καλλιτέρας ζωῆς τῶν νέων γενεῶν ἤξιζε τὴν θυσίαν τῶν ἑκατομ-μυρίων μαχητῶν, οἱ ὅποιοι ἔπεσαν σωρηδὸν διὰ νὰ βλαστήσῃ ἐκ τῶν ἀγνώστων τάφων τῶν νέων δένδρον Ἐλευθερίας μετ' ἀνθόν τὴν Εὐτυχίαν.

✱

Γενεαὶ ὅλαι Ἑλλήνων ἐπὶ αἰῶνας ὄνειροπό-λησαν τὴν θρυλικὴν «Πόλι», θραύουσιν τὰς ἀ-λύσεις τῆς δουλείας, τὸν Μαρμαρωμένον Βασι-ληᾶ ἀναπνέοντα καὶ πάλιν, τὴν θύραν τῶν Πα-τριαρχείων τὴν ὁποῖαν ἐσφάλισε τὸ σχοινὶ τοῦ Πατριάρχου ἀνοιγομένην εἰς τὰς ψαλμωδίας μιᾶς Ἑθνικῆς Ἀναστάσεως. Ἐάν ἡ πραγματοποιήσις τοῦ ὄνειρου δὲν εἶνε πλήρης, ὁ Ἑλληνισμὸς πα-νηγυρίζει ἐντούτοις ἀπὸ τοῦδε τὴν ἀπελευθερώ-σιν τῆς νύμφης τοῦ Βοσπόρου ἀπὸ τοῦ Ἀσιατι-κοῦ βαρβάρου, τοῦ ὁποῖου οἱ δυνεχεὶ ἐκόπησαν, ἡ σπάθη ἐστομώθη. Ὁ «Ἀδερφ» ὁ κατὰ θάλασσαν πρόμαχος τοῦ 1912 παρήλασε πρὸ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀγίας Σοφίας. Ἐκεῖ ὅπου ὁ μελλοθάνατος τελευταῖος Αὐτοκράτωρ ἐκοινώνησε τῶν Ἀχράν-των μυστηρίων, θὰ ἀκουσθῇ καὶ πάλιν ἡ διακο-πεῖσα λειτουργία καὶ ὁ λαὸς θὰ ψάλλῃ αἶνους Κυρίῳ τῷ Θεῷ, εἰς τὴν λατρείαν τοῦ ὁποῖου θὰ

τῶν μαχητῶν καὶ τοὺς στεναγμοὺς τῶν θυμά-των διεγράφη ἡ ὀπτασία τοῦ Ἰησοῦ, φωνοῦντος «Εἰρήνη ὑμῖν!» Καὶ ἡ εἰρήνη πτερυγίζει καὶ ἡ γαλήνη ἀπλοῦται καὶ ὁ κόσμος ἀναπνέει. Ἐθε ὁ τρομερὸς αὐτὸς πόλεμος νὰ χάρισῃ εἰς τὴν σκληρῶς δοκιμασθεῖσαν Εὐρώπην μίαν διαρκ-ῆ εἰρήνην εἰς ἀδιάσπαστον στηριζομένην ἀλλη-λεγγύην, ὅπως διακηρύσσουσιν οἱ νικηταί: «Θὰ βασιλεύει—κραυγάζει ὁ Οὐέλσον—ἐπὶ τῆς Δι-καισύνης καὶ ὄχι ἐπὶ τῶν ἐγωιστικῶν συμφε-